99.9% TRUE STORY

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΛΥΚΟΦΡΥΔΗΣ
stralien@compulink.gr

ΕΙΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ '95
PC MASTER
CD-ROM

99.9% TRUE STORY

του Γεωργίου Γλυκοφρύδη
(stralien@compulink.gr)

Πρόλογος

Το βιβλιαράκι που κρατάτε στα χέρια σας είναι το δεύτερο δώρο που προσφέρει το περιοδικό στους αναγνώστες του (το πρώτο, φυσικά, είναι το CD). Πρόκειται για ένα διήγημα επιστημονικής φαντασίας, το οποίο αφηγείται μία "99,9%" αληθινή ιστορία. Σίγουρα πολλοί από εσάς θα αναρωτιέστε πώς αποφασίσαμε να δημοσιεύσουμε ένα τέτοιο διήγημα. Η υπόθεση ξεκίνησε στις 22 Δεκεμβρίου του 1994, στο Σύστημα on-line υπηρεσιών της CompuLink, όταν ο "arutha", moderator της διάσκεψης "Sci-fi", στον κόμβο "Macedon" δημιούργησε το topic "stories". Σε αυτό το topic θα παρουσιάζονταν μικρές ιστορίες Science Fiction, είτε από γνωστούς συγγραφείς είτε από συνδρομητές της διάσκεψης. Η ανταπόκριση των συνδρομητών της βάσης σε αυτήν την πρόσκληση ήταν μεγάλη, τόσο που ο moderator αποφάσισε να διοργανώσει ένα διαγωνισμό. Από τις 14 ιστορίες που έστειλαν οι συνδρομητές, οι εξής τρεις έφτασαν στην κορυφή:

Τρίτη θέση: (ψήφοι 132)
Η ΚΛΕΨΥΔΡΑ, *του Ευαγγέλου Κράτσα (vantor@zeus)*

Δεύτερη θέση: (ψήφοι 139)
Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΒΡΟΧΕΡΗΣ ΜΕΡΑΣ,
του Χρήστου Βλαδενίδη (chrisv@macedon)

Πρώτη θέση: (ψήφοι 167)
99,9% TRUE STORY, *του Γεωργίου Γλυκοφρύδη (stralien@zeus)*

Το βραβείο για τον πρώτο ήταν 25 πρόσθετες ώρες στην CompuLink και να δει το έργο του δημοσιευμένο. Ιδού, λοιπόν, το πρώτο διήγημα αυτούσιο, χωρίς καμία δική μας επέμβαση, προς τέρψιν δική σας και του συγγραφέα, (που σήμερα - εντελώς συμπτωματικά - εργάζεται στην CompuLink στον τομέα υποστήριξης συνδρομητών).

Εκλεισε την πόρτα πίσω του και είπε "φεύγω"..

Η πόρτα κλείδωσε και τα ρολά κατέβηκαν αθόρυβα. Ενα μικρό κόκκινο φως άναψε στην πλατιά οθόνη και το σπίτι βυθίστηκε στην απόλυτη ησυχία. Η πόρτα του γκαράζ ήταν ήδη ανοιχτή όταν έφτασε εκεί, περπατώντας ελαφριά, χωρίς θόρυβο, στο πεζοδρόμιο του κήπου. Αναψε τη μηχανή του αυτοκινήτου και κράτησε την αναπνοή του για να ακούσει το θόρυβό της. Ετσι έκανε, όποτε έπαιρνε το αυτοκίνητο. Κράταγε την αναπνοή του για να ακούσει το θόρυβο της μηχανής. Οι φίλοι, παλιοί συμφοιτητές του από το πανεπιστήμιο, του λέγανε ότι θα έπρεπε να ζει στον εικοστό αιώνα και να δουλεύει στα συνεργεία της κλασικής Ferrari. Κι αυτός γέλαγε συγκαταβατικά, ξέροντας ότι δεν ήταν καθόλου έτσι.

Απλά, του άρεσε να ακούει το θόρυβο των μηχανών. Οτιδήποτε άλλο τον εκνεύριζε απεριόριστα, από τις αναπνοές των ανθρώπων όταν κοιμόνταν μέχρι τα μακρινά γαβγίσματα των σκυλιών στις πράσινες πεδιάδες, έξω μακριά από την πόλη, εκεί όπου ήταν και η βάση του.

SW4-F-IT

Αυτό ήταν γραμμένο και στο μπράτσο της φόρμας του και στο σημείο της καρδιάς και στην κάρτα εισόδου.

SW4-F-IT

SpaceWatcher4-Firence-Italia

Γιατί τέσσερα; Γιατί η πρώτη ήταν στη Ρώμη, η δεύτερη στο Παλέρμο, η τρίτη στο Μιλάνο και η τέταρτη στη Φλωρεντία, κατά σειρά χρόνου ίδρυσης. Ετσι τις αρίθμησαν. Υπήρχαν πολλές σε όλη την Ευρώπη, ούτε και αυτός ήξερε πόσες. Οχι βέβαια και κάποιο εξωφρενικό νούμερο. Απλώς, κάθε χώρα είχε τις δικές της και αν δεν είχε η ίδια, εξυπηρετούνταν από της πιο κοντινής σε αυτή χώρα. Το να δουλεύεις, λοιπόν, χειριστής ναυαγοσωστικού σε μία από αυτές δεν ήταν ό,τι κι ό,τι. Η σχολή, από την οποία έπρεπε να περάσει κάποιος για να φτάσει να γίνει κυβερνήτης σκάφους, ήταν δύ-

σκολη και πέρα από τη βασική εκπαίδευση υπήρχαν και ώρες πτήσης που έπρεπε να έχει συμπληρώσει ο οποιοσδήποτε προτού πάει εκεί πέρα.

Γι' αυτόν, όμως, η τρέλα του πρώτου καιρού είχε πια χαθεί. Το μοναδικό εκείνο συναίσθημα, της στιγμής που το σκάφος άφηνε τη στρατόσφαιρα πίσω του, είχε γίνει ρουτίνα. Τώρα πλέον μπορούσε να αφήνει τις αισθήσεις του να απολαμβάνουν και άλλα πράγματα, πιο καθημερινά, πιο απλά.

Κάθε πρωί έμπαινε στην autostrada για να πάει στη βάση. Αυτό είχε ως συνέπεια κάποια παραπάνω χιλιόμετρα, δεν άλλαζε όμως με τίποτα την εικόνα της πόλης που εμφανιζόταν μπροστά του με τα χρώματα του ξημερώματος.

Αυτός έμενε στα προάστια της πόλης, πίσω από τους λόφους. Ετσι, παίρνοντας την autostrada, μπορούσε να παρακάμπτει την πόλη και να βγαίνει κατευθείαν στην απέναντι πλευρά προς το νότο, εκεί όπου βρισκόταν η βάση του.

Ετσι, κάθε πρωί, καθώς το πλατύ ασφάλτινο φίδι, ακουμπισμένο πάνω σε τσιμεντένιες γέφυρες, αγκάλιαζε την πόλη, αυτός την κοίταγε από ψηλά να διαγράφεται με εκείνο το ξεβαμμένο κόκκινο από τις στέγες των αιώνιων σπιτιών.

Ετσι, κάθε πρωί, κοιτούσε τη Φλωρεντία.

Κάθε πρωί.

Κοιτούσε τη Φλωρεντία να προβάλλει θαμπή μέσα στην ομίχλη. "Αιώνια ομίχλη," σκεφτόταν, "μακάρι να μη χαθείς ποτέ".

Και αυτό δεν γινόταν ποτέ ρουτίνα, χρόνια τώρα.

Δεν έτρεχε όσο θα μπορούσε με αυτό το αυτοκίνητο. Δεν του άρεσε ιδιαίτερα η ταχύτητα και κράταγε πάντα αυστηρά τη δεξιά λωρίδα της autostrada. Φυσικό ήταν αυτό, όταν η μέση ωριαία έφτανε τα διακόσια δέκα ή και παραπάνω χιλιόμετρα. Ο ίδιος δεν ξεπερνούσε όμως ποτέ τα εκατόν πενήντα, άντε τα εκατόν ογδόντα, έκλεινε και το ηχητικό alarm των άλλων που ήθελαν να προσπεράσουν, μια που κράταγε πάντα τη δεξιά, και έτσι ταξίδευε με εκείνη την "ηρεμία του εικοστού αιώνα".

Ετσι την ονόμαζε. "Η ηρεμία του εικοστού αιώνα." Θυμόταν τις αφηγήσεις του παππού του, γιατί ο παππούς του είχε ζήσει μέχρι τα εκατό και θε-

ωρούσε τον εικοστό αιώνα έναν αιώνα ιδιαίτερα ρομαντικό, χωρίς βέβαια να φτάνει στα επίπεδα της Αναγέννησης, αλλά πάντα έλεγε ότι ο εικοστός αιώνας ήταν ένας αιώνας ρομαντικών. Πάντα θεωρούσε τον εαυτό του εκτός εποχής, αλλά τώρα τελευταία είχε ξεπεράσει κάθε όριο.

Από μακριά φάνηκαν οι δορυφορικές κεραίες της βάσης του. Θαμποί ασημένιοι κύκλοι μέσα στο χλωμό ξημέρωμα μίας άκρης της πεδιάδας του Πάδου. Ελάττωσε κι άλλο την ταχύτητά του, κατεβαίνοντας το φιδίσιο, υγρό δρόμο. Φαντάστηκε τα λάστιχά του να στριγκλίζουν χαμηλόφωνα.

Μετά από λίγο είχε ήδη φτάσει έξω από την κεντρική πύλη. Η μπάρα σηκώθηκε και η φωνή τον καλημέρισε με τον ίδιο απαράλλαχτο τρόπο.

"Καλημέρα" είπε και αυτός, σχεδόν χωρίς να το θέλει. "Μήπως υπάρχει περίπτωση, αν δεν το πω, να έχει ψυχολογικό πρόβλημα ο μικροεπεξεργαστής του υπολογιστή της κεντρικής πύλης;" Χαμογέλασε με τη σκέψη του.

Πάρκαρε.

"Ώρα επιστροφής;", ρώτησε ο κοντός ασπροκόκκινος στύλος δίπλα στην πόρτα του αυτοκινήτου.

"Δεν ξέρω, έχω πτήση σήμερα, σε δυο-τρεις μέρες" απάντησε, σκεφτόμενος ταυτόχρονα ότι πολυλογεί με τα μηχανήματα για πολλοστή φορά στη ζωή του.

URT (Unknown Returning Time) έγραψε σε ένα σημείο της μνήμης του ο κοντός στύλος και έπεσε σε κατάσταση λήθης. Η αποστολή του, για μια -δυο μέρες, είχε τελειώσει.

Οι γυάλινες πόρτες άνοιξαν με εκείνο το θόρυβο της αναπνοής. Του θύμιζαν γυναίκα που τραβάει την αναπνοή της, τρομαγμένη από κάτι.

"Παρακαλώ την ταυτότητά σας" είπε η γυναικεία φωνή πριν από τις μεταλλικές πύλες, αυτές που ουσιαστικά οδηγούσαν στο εσωτερικό της βάσης.

Σταμάτησε εκεί μπροστά χωρίς να κάνει τίποτα. Του άρεσε να ακούει το θόρυβο της ησυχίας, της μη ανθρώπινης παρουσίας. Προσπαθούσε να πιάσει το θόρυβο των ηλεκτρονίων μέσα στα κυκλώματα του υπολογιστή

αναγνώρισης προσωπικού.

"Τι κάνει τώρα... σκέφτεται ο ηλίθιος... τι κάνει... προσπαθεί να καταλάβει ποιος είμαι... αφού..." Η σκέψη του κόπηκε από την αφόρητη, υψηλή συχνότητα της σειρήνας συναγερμού, η οποία μετά από περίπου τέσσερα δευτερόλεπτα σταμάτησε μόνη της.

"Τι θα γίνει, κύριε Rossi; Κάθε πρωί με εσάς θα τραβιόμαστε; Κάθε πρωί θα τεστάρετε τα συστήματα εισόδου;" ακούστηκε η φωνή του προϊσταμένου του προσωπικού ασφαλείας, που αγανακτισμένος είχε δει στα μόνιτορ την παραπάνω σκηνή να επαναλαμβάνεται ξανά και ξανά.

"Ελάτε, περάστε παρακαλώ" συνέχισε ο προϊστάμενος.

Οι πύλες άνοιξαν, ακουμπώντας πάνω σε ένα λεπτό μαγνητικό στρώμα. Δυστυχώς, σε αυτή την περίπτωση δεν μπορούσε να ακούσει τον ήχο τους, γιατί όλα καλύπτονταν από τη γυναικεία φωνή που τον ακολουθούσε ακριβώς πάνω από το κεφάλι του, μέχρι το τέλος του διαδρόμου εισόδου.

"Καλημέρα σας, κυβερνήτη Rossi. Η ημερήσια διάταξη βρίσκεται ήδη στο γραφείο σας. Μην ξεχάσετε να κοιτάξετε τα μηνύματα που υπάρχουν για σας από τις 14:31 της 17ης Απριλίου του 2065 και μετά. Αυτήν τη στιγμή η ώρα είναι 08:36 της 18ης Απριλίου του 2065. Ευχαριστώ" είπε η φωνή και έσβησε απαλά.

Μπήκε στο γραφείο του, αφού διάνυσε όλα τα άλλα γραφεία μέχρι το δικό του, κοιτώντας το πάτωμα.

"Πάντα ακατάδεχτος ο κύριος Rossi" είπε μια ξασπρισμένη υπαξιωματικός, με ύφος μαθήτριας δημοτικού που κανείς δεν της δίνει σημασία, και συμπλήρωσε με αφόρητη κακία: "Φταίει η ελληνική καταγωγή φαίνεται... είναι πιο έξυπνοι αυτοί από τους άλλους και... δεν μπορούν, βλέπετε, να κατέβουν στο επίπεδό μας..."

"Ποια ελληνική καταγωγή... Τι βλαμμένη γυναίκα... Χριστέ μου, γιατί... πού να το 'ξερα τι θα 'τρωγα στη μάπα... μη χέσω εδώ μέσα... ρε γαμώτο... θα της τραβήξω καμιά ξεγυρισμένη αναφορά" φώναξε βαθιά μέσα στο μυαλό του, ξεκλείδωσε την πόρτα του γραφείου του και την ξανάκλεισε κλειδώνοντάς την πάλι.

Πέταξε το μπουφάν του σε μιαν άκρη και άνοιξε τις κουρτίνες.

Ο ήλιος έλουσε όλο το δωμάτιο.

Κάθισε στη δερμάτινη πολυθρόνα του γραφείου του.

Εσκυψε, αγγίζοντας τους κροτάφους του με τους δείκτες των χεριών.

Πέρασε ένα λεπτό.

Ησυχία.

Ενιωθε πολύ καλύτερα. Σήκωσε το κεφάλι του και άνοιξε τα μάτια κοιτώντας προς το παράθυρο. Το φως του ήλιου σχεδόν τον τύφλωνε, αλλά ταυτόχρονα τον ξύπναγε, κατά έναν περίεργο τρόπο.

Τεντώθηκε.

"Καλημέρα" είπε στο γραφείο του, κοιτώντας την οθόνη που κάλυπτε ένα μεγάλο μέρος από την επιφάνεια του τραπεζιού.

Η πλατιά, επίπεδη οθόνη πήρε ένα γλυκό γαλάζιο χρώμα αργά αλλά σταθερά. Μετά, αυξομείωσε για ελάχιστα δευτερόλεπτα το φωτισμό της, μέχρι που προσαρμόστηκε στο φως του χώρου.

Πολύχρωμα παράθυρα και menu κύλησαν επάνω της, καθώς μία προκλασική μελωδία από τσέμπαλο χυνόταν γύρω της.

Κινήθηκε πάνω στη βάση της, αυξάνοντας ελάχιστα το ύψος της.

Τα τζάμια των παραθύρων σκούρυναν απειροελάχιστα, τόσο ώστε να εξαλείψουν το εκτυφλωτικό άσπρο του σχεδόν καλοκαιρινού πρωινού.

Τα κλιματιστικά ξεκίνησαν ουσιαστικά χωρίς να ακούγονται. Απλώς γινόταν αντιληπτή η λειτουργία τους από τη μυρωδιά οργωμένου χώματος που έφερναν μέσα στο χώρο, καθώς τράβαγαν τον αέρα που ανέβαινε σε κύματα από την καταπράσινη πεδιάδα.

Η πολυθρόνα του κινήθηκε σαν υγρό που καταπίνει στερεό σώμα και προσαρμόστηκε στο σώμα του.

"Καλημέρα Γιώργο... έχεις μηνύματα... 4 Ελλάδα, 6 Ηνωμένες Πολιτείες, 6 Γερμανία, 12 διαφημίσεις, 312 σε 2 Σταθερές Λίστες, 2 εσωτερικά, 2 τοπικά, 1 old international network's ^internet^ security level. Εχεις συνεδρίαση στις 11:00 για την πτήση των 20:00. Εχεις σημειώσει μία κλήση για τις 17:15 για το 23-65-89-06-00, νούμερο καταχωρισμένο στο όνομα Lorenzo

Gianni στην πόλη Genova. Σήμερα, 18 Απριλίου του 2065, θα έχει απόλυτη ηλιοφάνεια, θερμοκρασία 21 βαθμούς στην κλίμακα Κελσίου, άνεμο νότιο στους 14 κόμβους στην περιοχή της SW4. Θέλεις να δεις τώρα την ΗΔ;"

Αυτά είπε η οθόνη, κρατώντας πάντα τη μουσική στο υπόβαθρο.

Στην πάνω δεξιά πλευρά της άνοιξε ένα παράθυρο με ένα τηλεοπτικό πρόγραμμα χωρίς ήχο. Δίπλα, σε ένα άλλο παράθυρο, εμφανίστηκε κάποιος χαμογελώντας και κουνώντας το χέρι του σε σήμα χαιρετισμού.

"Γιώργο, έχεις κλήση από τον Vincenzo, γραφείο 346, τομέας εφοδιασμού" ξαναείπε η οθόνη.

Ανοιξε ένα συρτάρι και έβγαλε από μέσα ένα πληκτρολόγιο. Ανοιξε ένα άλλο συρτάρι και έβγαλε μία μικρή συσκευή ακριβώς στο σχήμα του εσωτερικού της παλάμης του δεξιού του χεριού. Μία μικρή κόκκινη δίοδος ανάψε στην επάνω λευκή επιφάνειά της, καθώς την ακούμπησε στο γραφείο. Αυτό το ποντίκι τού είχε κοστίσει μία μικρή περιουσία.

"Να κλείσω τα συστήματα HLI (Human Language Interface);" ρώτησε η οθόνη.

"Ναι" απάντησε και άρχισε να πληκτρολογεί τόσο γρήγορα όσο ελάχιστοι πλέον τα κατάφερναν.

Το παράθυρο του Vincenzo έκλεισε, καθώς και εκείνο της τηλεόρασης.

Δεν πειράζει, για άλλη μία φορά θα τον παρεξηγούσαν και οι συνάδελφοί του και οι συνδρομητές του αλληλεπιδραστικού τηλεοπτικού προγράμματος.

"Μη σώσουν," σκέφτηκε, "τους βαριέμαι αφόρητα όλους μαζί..."

Ανέβασε την ένταση της μουσικής και γέμισε την οθόνη μόνο με το παράθυρο των μηνυμάτων.

"Βαριέμαι και αυτούς" είπε, μονολογώντας δυνατά αυτή τη φορά. "Τι λέει," συνέχισε μιλώντας μόνος του, "τέσσερα Ελλάδα... καλά ο Κώστας έχει ερωτικά προβλήματα... ας το τώρα, έξι ΗΠΑ... ναι, ναι... έξι Γερμανία... τι θέλουν αυτοί οι άνθρωποι... δώδεκα... ένα εκατομμύριο λίστες... σβήσιμο όπως είναι... ωραία... εσωτερικά... μετά... τοπικά... σβήσιμο όπως είναι... ένα old τι;" σταμάτησε για λίγο, "old internet security... άλλο πάλι και τούτο... κάποιος ηλίθιος κάνει πλάκα... όπως πάντα... για κάτσε... εδώ θα καλέσουμε

τους αρχαιολόγους... για κάτσε να βγούμε λίγο έξω." Ανοιξε το παράθυρο των γενικών πληροφοριών, κοίταξε στο λήμμα δίκτυο, μετά βρήκε Old Network's, μετά μπήκε σε βιβλιοθήκες ιστορίας και διάβασε, μετά ζήτησε και άλλες διευκρινίσεις και, τελικά, ύστερα από καμιά ώρα, το βρήκε.

"Παλιές μορφές δικτύων του εικοστού αιώνα. Χρησιμοποιούνται μέχρι και σήμερα, λόγω μηδαμινού κόστους, ως τελευταίες δικλίδες ασφάλειας για τη στοιχειώδη διατήρηση των επικοινωνιών σε περίπτωση πολέμου ή σοβαρών τρομοκρατικών επιθέσεων, όταν έχουν πληγεί όλοι οι υπόλοιποι κόμβοι και η επικοινωνία είναι πρακτικά αδύνατη. Επίσης, για τον ίδιο λόγο διατηρούνται ανοιχτά κανάλια βραχέων και μακρών ραδιοφωνικών εκπομπών. Στο πρόγραμμα αυτό, το οποίο χρηματοδοτείται από τον ΟΗΕ, συμμετέχουν όλες οι τωρινές (μα και οι μελλοντικές) διαστημικές αποστολές, καθώς και όλα τα προγράμματα πειραματικού αποικισμού της Σελήνης. Περισσότερες πληροφορίες μπορείτε να βρείτε κατευθείαν στην έδρα του Ο-ΗΕ.|UN>NY>NY>USA|, αν δουλεύετε με τον παραδοσιακό τρόπο."

"Αυτό πια" είπε ξανά δυνατά, αφού όλα τα πανεπιστημιακά έτη διαπέρασαν αστραπιαία τη μνήμη του.

Θυμόταν πολλά περισσότερα από αυτά που ανέφερε η παράγραφος της εγκυκλοπαίδειας. Στο κάτω-κάτω, υπό τον έλεγχο του στρατού ήταν οι βάσεις SW σε όλο τον κόσμο, οπότε δεν ήταν η πρώτη φορά που άκουγε για τα ζητήματα της απόλυτης ασφάλειας των επικοινωνιών, παρ' όλο που δεν ήταν ο τομέας του. Αλλά από το να το άκουγες μέχρι να το έβλεπες, είχε μεγάλη διαφορά.

"Αυτό αξίζει τον κόπο... αυτό μάλιστα... να ξερουτινιάσουμε και λιγάκι..." Ξαναπήγε στα μηνύματα και έβαλε το δείκτη πάνω από τον τίτλο στον κατάλογο.

```
1 Message
-Old Messaging System- ^E Mail^
-Old International Network- ^Internet^
-Internet Security Level- *Total cnvrs=on*
```

"Μα κανονικά, αυτό πρέπει να είναι απόρρητο... Πώς θα το ανοίξω;" είπε,

αφού είχε σταματήσει πάνω από τον τίτλο, με το δείκτη ακουμπισμένο ε-κεί, αλλά χωρίς να πατάει το πλήκτρο του ποντικιού.

"Δεν καταλαβαίνω" συνέχισε, χωρίς να αγγίζει το πλήκτρο. Αφησε το πο-ντίκι στην άκρη.

Εβαλε το δάχτυλό του πάνω από το enter.

"Είναι μάλλον βλακώδες να φοβάμαι" σκέφτηκε, αυτή τη φορά χωρίς να βγάλει κουβέντα από το στόμα του. Ομως, το δείκτη του δεξιού του χεριού τον είχε αρκετά πιο ψηλά από το - έστω και τυχαίο - άγγιγμα του enter.

Σταμάτησε.

Πήρε το χέρι του από το πληκτρολόγιο.

Εκλεισε τη μουσική.

Ησυχία.

Απόλυτη.

Κοίταξε στο βάθος, έξω από το παράθυρο. Τα βουνά κυμάτιζαν στον ορί-ζοντα.

Πάτησε το enter.

```
./Start
of message 1 ->
Date: Tue, 17 Apr 2065 11:54:27 MMT
From: Anna Ripley <aripley@MBXS.CNTBS. MOON.US>
To: George Rossi <rossi@MBXS.SW4.FIRMMBXS.IT>
Subject: In crisi...
```

Καλημέρα Γιώργο,

Πιθανώς έτσι να νομίζω, ότι εδώ θα είναι καλή η ημέρα ή ότι εδώ έχει ξη-μερώματα, ανατολές και βασιλέματα. Τίποτε από όλα αυτά όμως δεν συμ-βαίνει στην πραγματικότητα, απλώς το άσπρο εναλλάσσεται με μαύρο και αυτό είναι όλο. Ούτε μπλε ούτε κόκκινα.

Συνήθως, τις "νύχτες", όταν το μόνο που ακούω είναι το ζουζούνισμα του φωτισμού, σκέφτομαι τη Γη.

Κυρίως αυτό που μου έρχεται στο μυαλό είναι η μυρωδιά από το ζεστό ψωμί κάποιου φούρνου που ξημερώνει μαζί μου.

Ξέρεις, εδώ υπάρχει πολλή δουλειά κάθε μέρα, σχεδόν όλο το εικοσιτετράωρο, οπότε δεν έχω καιρό για πολλούς ρομαντισμούς. Αλλά δεν γίνεται χωρίς αυτό, έτσι έχω μάθει.

Εδώ πέρα με φωνάζουν "lost in space", ναι, έτσι με φωνάζουν, επειδή λέει κάθομαι με τις ώρες και κοιτάω επάνω, το μαύρο διάστημα. Πράγματι, είναι υπέροχο να κάθεσαι έτσι όπως είσαι με όλη αυτήν την πανοπλία και να χαζεύεις τα αστέρια. Είναι δε και καταπληκτική μέθοδος αυτοσυγκέντρωσης, αν κάποιος κολλημένος, από εκείνους τους πέντε-έξι-phd-στην-κωλότσεπη, που κυκλοφορούν εδώ πέρα, σου έχει σπάσει τα νεύρα καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας. Ασε που έχω ανακαλύψει και ένα σημείο πίσω από κάτι λόφους που δεν πατάει ψυχή. Τώρα, θα μου πεις τι ψυχή να πατήσει... αφού όλοι κι όλοι 300 άνθρωποι είμαστε, αλλά τέλος πάντων... θέλω να σου πω ότι τριακόσιοι φτάνουν για να φτιάξουν μικρές συμμορίες, κλίκες, κυκλώματα, εξουσίες, ίντριγκες και όλα τα υπόλοιπα.

Μου λείπεις... αν δεν το έχεις καταλάβει ακόμη... μου λείπεις πάρα πολύ... και τι θες να κάνω, αν μου τη δώσει πράγματι καμιά μέρα... να πάρω το πρώτο σκάφος που θα βρω μπροστά μου και να έρθω... γίνεται αυτό; Δεν γίνεται. Θα περάσω την υπόλοιπη ζωή μου στη φυλακή, αν το κάνω. Θα μου πεις, μήπως εδώ δεν είναι φυλακή... Θα μου πεις πάλι, εσύ το διάλεξες, καλά να πάθεις... Δεν επιτρέπονται τα λάθη δηλαδή σε αυτόν τον κόσμο; Θα μου πεις πάλι, πόσα πτυχία και πόσους διαγωνισμούς πέρασες για να φτάσεις ως εδώ... Τους έχω χεσμένους και τους διαγωνισμούς και τα πτυχία και όλα... Μου λείπει το δέρμα σου, μου λείπει η μυρωδιά σου, μου λείπει το γέλιο σου... Πω ρε... πέφτω επικίνδυνα ξανά... χάνω τον ορίζοντα... Δεν θα αντέξω άλλους έξι μήνες... Σοβαρά μιλάω... Θα την κάνω... Μα την Παναγία, θα πάρω το πρώτο σκάφος που θα βρω μπροστά μου και θα την κάνω... και θα τους τινάξω στον αέρα όλους μαζί... και αυτούς και όλη τη βάση μαζί με τα άθλια εκείνα οβάλ ασημί κτίσματα που μου προκαλούν αηδία... Τι κακογουστιά, ρε παιδί μου... Δεν έχει και εξωγήινους, βλέ-

πεις, εδώ γύρω... να έρθουν μια νύχτα, να αρχίσουν να τρώνε λίγο-λίγο και τους ανθρώπους και τις εγκαταστάσεις, μπας και ησυχάσουμε...

Ναι, το ξέρω, τα ψυχολογικά τεστ δεν φαίνεται να πρόβλεψαν σωστά στην περίπτωσή μου...

Γιατί τους μισώ όλους αυτούς εδώ, να χέσω μέσα... ακούς εκεί "lost in space"... μήπως έχουν διαβάσει κλασικούς αυτοί... ογδόντα master ο καθένας και ένα βιβλίο του King δεν έχουν ανοίξει...

Τέλος πάντων...

Δεν μπορώ άλλο, αγάπη μου, ειλικρινά μιλάω, δεν έχω κανένα λόγο να είμαι εδώ πια, είναι πολύ μακριά η Σελήνη για μένα, είναι πολύ μακριά η Γη για μένα, να τη βλέπω τα μαυρόασπρα πρωινά μου σαν πολύχρωμο μπαλάκι να γυρίζει ράθυμη μέσα στους αιώνες. Κάνε κάτι σε παρακαλώ, μίλα σε κάποιον, έχεις τόσους γνωστούς στη Διακυβέρνηση, δεν είναι τόσο δύσκολο να γυρίσουν πίσω κάποιον πριν από το τέλος της θητείας του, ιδίως σε προγράμματα αποικισμού, για ψυχολογικούς λόγους, ξέρεις τώρα, έχει ξαναγίνει, σε παρακαλώ...

Εξι μήνες ακόμη, είναι έξι αιώνες εδώ πέρα...

Ξέρω, είναι ένα σκατά γράμμα αυτό, αλλά τι θέλεις, να σου γράφω για το πόσο ωραία περνάμε στο club... με virtual ακρογιάλια... γαμώ την ψυχασθένειά μας...

Τέλος.

Εδώ θα κλείσω.

Το πόσο σε σκέφτομαι το ξέρεις πολύ καλά... όλο αυτόν τον καιρό...

Ann-lost in space

`aripley@MBXS.CNTBS.MOON.US`

P.S. Να σου πω... το θυμάσαι εκείνο το παλιό κλασικό... Alien 3 ήταν ο τίτλος, το τελευταίο στη σειρά, εκείνο που στο τέλος αυτή πέφτει με την πλάτη γυρισμένη στη φωτιά και τα χέρια στο σχήμα του σταυρού; Κυκλοφορεί ακόμη στις κρατικές βιβλιοθήκες, στην αρχική του μορφή, σαν ταινία δηλαδή, στείλ' το μου αν θέλεις..../End of message 1 <-

Συνέχισε να κοιτάει το ασπρόμαυρο παράθυρο με τους παλιούς ασπρόμαυρους χαρακτήρες, που από πάντα του έκαναν εντύπωση για την ευθύτητά τους, την καθαρότητά τους, το απέριττο περιεχόμενό τους. Ο απόλυτος μινιμαλισμός. Ετσι πίστευε.

Συνέχισε να κοιτάει το ασπρόμαυρο παράθυρο.

Το έκλεισε.

Ανοιξε τη μουσική.

Προκλασική πάντα. Αφησε το τσέμπαλο να γεμίσει τα κύτταρα του εγκεφάλου του.

Δεν την ήξερε. Δεν είχε γνωρίσει ποτέ καμία Anna Ripley στη ζωή του και αυτό το όνομα δεν του έλεγε τίποτα. Δεν ήξερε ότι η διεύθυνσή του στο Internet ή, τέλος πάντων, στο πώς το λέγανε αυτό, ήταν αυτή που το μήνυμα έλεγε. Ασε που σίγουρα ήταν ένα τεράστιο λάθος στη μέση. Μήπως ήταν η πρώτη φορά που κάποιο μήνυμα πήγαινε αλλού;

Χάθηκε μέσα στις σκέψεις του.

Ηταν ένα μήνυμα από το πουθενά και θα μπορούσε να το σβήσει με το πάτημα ενός πλήκτρου.

Κι όμως, δεν το έκανε.

Στις έντεκα είχε συνεδρίαση για τη βραδινή πτήση ρουτίνας.

Σηκώθηκε από το γραφείο.

Η οθόνη περίμενε λίγο και μετά έσβησε απαλά.

Με την απαλότητα ενός κεριού που σβήνει από τον αέρα.

Εκλεισε την πόρτα πίσω του.

"Λοιπόν, κυβερνήτη Rossi, όπως είπαμε, έχουν εντοπιστεί μικροπροβλήματα. Δεν χρειάζεται να τα ξαναλέμε. Μην πιέζετε τους βοηθητικούς, όταν είστε ήδη σε τροχιά. Αυτό μας έλειπε τώρα, να ξεμείνει ένας spacewatcher σε τροχιά. Μέχρι και στις αποικίες θα ακούγονται τα γέλια, λοιπόν... ΟΚ;" Αυτά είπε ο διοικητής της βάσης, καθώς όλοι τον άκουγαν όρθιοι. Στην ατμόσφαιρα υπήρχε μάλλον η αίσθηση της βαρεμάρας, παρά της επισημότη-

τας. Αλλά παρ' όλα αυτά, όλοι κράταγαν τους τύπους, ανεξάρτητα αν πίστευαν ότι οι βάσεις SW, τουλάχιστον αυτές της Ευρώπης, έπρεπε να ξεφύγουν από την κηδεμονία των ενόπλων δυνάμεων και ας έμεναν οι χειριστές, που ήταν στρατιωτικοί, σαν δανεισμένοι από το υπουργείο Συμβατικής Ενοπλης Αμυνας. Μήπως μπορούσε να πετάξει και κάποιος άλλος εκείνα τα τέρατα που είχαν για ναυαγοσωστικά σκάφη. Αλλά παρ' όλα αυτά, κανένας βέβαια δεν έκανε και τίποτα γι' αυτό. Ετσι, ο χρόνος κυλούσε αέναος και ίδιος μέσα στην απόλυτη στρατιωτική τάξη, τη σιγουριά και την ασφάλεια.

"Εντάξει, κύριε διοικητά, μην ανησυχείτε, θα γίνουν όλα όπως είπαμε" του απάντησε ο Γιώργος, μια που το όνομά του αναφέρθηκε και αυτός είχε την πτήση ρουτίνας σήμερα και μια που κάποιος έπρεπε κάθε φορά να παίρνει την πρωτοβουλία για να τελειώνουν οι ανούσιες αυτές συνεδριάσεις.

Βγήκαν όλοι από το γραφείο του διοικητή, γεμίζοντας το διάδρομο απ' έξω.

"Δεν μου λες, βρε Γιώργο, γιατί δεν μας μιλάς δηλαδή; Τόση δουλειά έχεις που είναι ανάγκη να μας "κλείνεις", χωρίς καν να μας πεις το λόγο... σαν μαλωμένο ζευγάρι, που αυτός την "κλείνει" για να της κάνει πείσματα... Δεν είναι σωστά πράγματα αυτά" του είπε ο Vincenzo, με εκείνο το ύφος που χρησιμοποιούν οι άνθρωποι όταν θέλουν να σπάσουν τα νεύρα σε κάποιον άλλον πάση θυσία.

Τον πλησίασε και απαλά, χωρίς όμως να τον αγγίξει, τον στρίμωξε σε μια γωνία, πλησίασε το πρόσωπό του στο δικό του, κοιτώντας τον από πάνω, μια που ο Vincenzo ήταν πιο κοντός από αυτόν. Του μιλούσε αρκετά δυνατά, για την απόσταση που είχε το στόμα του από το αυτί του. Δυο-τρεις γύρισαν και κοίταξαν.

"Ακου να δεις Vince... όλος ο κόσμος έχει τα προβλήματά του, εγώ όμως δεν έχω κανένα, απλώς άλλες φορές γουστάρω... άλλες δεν γουστάρω... Κολλάς πουθενά αγόρι μου, με την άποψή μου; Σου χρωστάω τίποτε; Μου χρωστάς; Οχι. Θέλεις να μου κόψεις και την πρόσβαση, να μη με τρως στη μάπα τέτοιος ηλίθιος που είμαι; Ναι; Μπράβο. Πήγαινε στο καλό του Θεού τώρα..."

Κάλεσε το ασανσέρ, αφήνοντάς τον στη γωνία να κοιτάει τους υπόλοιπους να χαμογελάνε. Ενας αδύνατος χλωμός, ο Marco, από το τμήμα επικοινωνιών, πλησίασε τον Vincenzo και του είπε χαμηλόφωνα: "Vince, μην ανακατεύεσαι με τους στρατιωτικούς. Δεν τους βλέπεις πώς είναι, κολλημένοι μια ζωή. Αυτοί είναι κι άλλοι δεν είναι. Ας τον να πάει στο διάολο..."

Μπήκε στο ασανσέρ.

Προτού προλάβει να κοιτάξει τις ενδείξεις των ορόφων, οι πόρτες άνοιγαν χωρίς ήχο. Είχε κιόλας ξεχάσει και τον Vincenzo και όλους τους υπόλοιπους.

"Σε τι χρησιμεύουν πόρτες που, όταν ανοίγουν, δεν ακούγονται" σκέφτηκε, αλλά δεν έμεινε σε αυτήν τη σκέψη για πολλή ώρα. Διέσχισε ξανά όλα τα γραφεία, χωρίς να σηκώσει τα μάτια του από το πάτωμα, μπήκε στο γραφείο του και κλείδωσε την πόρτα.

Κάθισε.

Η οθόνη άναψε, επιστρέφοντας ξανά εκεί όπου ήταν πριν, στην ένδειξη του παράδοξου εκείνου μηνύματος, με το δείκτη του ποντικιού ακριβώς πάνω στην μπάρα του κλειστού παραθύρου με τίτλο:

```
1 Message
-Old Messaging System- ^E Mail^
-Old International Network- ^Internet^
-Internet Security Level- *Total cnvrs=on*▮
```

Συνέχισε να το κοιτάει.

"Δεν είναι δυνατόν να συνεχίσω έτσι" σκέφτηκε. "Κάτι έγινε, ένα λάθος. Τι θα κάνουμε τώρα δηλαδή; Θα μείνουμε εδώ, να λύσουμε το μυστήριο; Αποκλείεται. Οπως και να 'χει, πτήση μας περιμένει. Ας είμαστε και λίγο ήρεμοι πριν. Μη βγούμε σε τροχιά σα χαμένοι... γιατί στο τέλος θα μας βγάλουν και το παρατσούκλι, όπως λέει και η... πώς τη λένε, είπαμε; Anna... Μπα... θυμάμαι και το όνομά της, όπως λέει και η Anna λοιπόν, lost in space θα μας λένε μετά... και είμαστε που είμαστε στη μαύρη λίστα εδώ πέρα, μην το χέσουμε κι εντελώς δηλαδή..."

Μιλούσε μόνος του, σχεδόν δυνατά. Ο Κώστας, από την Ελλάδα, του εί-

χε πει πως αυτό είναι ένδειξη μοναξιάς, σε πολύ μεγαλύτερο από το κανονικό επίπεδο, κατά τους κλασικούς ψυχολόγους του εικοστού αιώνα. Δεν ήταν και τίποτα το τρομερό, του έλεγε πάντα ο Κώστας, που είχε διαβάσει και από αυτούς, αλλά σύμφωνα με τις μοντέρνες θεωρίες της ψυχικής ανάλυσης, το να μιλάς μόνος σου και μάλιστα δυνατά είναι κάτι που θέλει προσοχή.

"Χέστηκα και για τους ψυχικούς αναλυτές και για τους ψυχολόγους του προπάππου μου" είπε εντελώς δυνατά. Κοίταξε την οθόνη.

Ακίνητη.

"Το πόσο μ' αρέσει να κλείνω τα HLI, είναι κάτι που λίγοι το καταλαβαίνουν" είπε ξανά δυνατά και σχεδόν ευτυχισμένος. Ενιωθε ελεύθερος. Κανείς δεν έδινε την ίδια σημασία στα μηχανήματα που περιτριγύριζαν τους ανθρώπους όσο αυτός. Αλλωστε, του το είχαν πει. "Μηχανικός έπρεπε να ήσουν, όχι πιλότος."

Είχε πολλές ώρες ακόμη μέχρι το βράδυ. Μπορούσε να πάει μια βόλτα μέχρι την πίστα ή και να ξεκουραστεί. Αλλωστε, τις ημέρες που είχαν υπηρεσία, δεν ήταν υποχρεωμένοι να βρίσκονται στο γραφείο, όσοι δούλευαν ακόμη σε γραφεία. Θα μου πεις, στρατός είναι αυτός, είχαν μείνει σε παλιές μεθόδους εργασίας.

Πάτησε ένα πλήκτρο στο πληκτρολόγιο και το ξανάβαλε στο συρτάρι, το ίδιο και το ποντίκι.

"Τα συστήματα HLI είναι ανοιχτά" είπε η οθόνη.

Την κοίταξε, καθώς σηκωνόταν από το γραφείο.

Το μάτι του έπεσε ξανά πάνω στο μήνυμα.

"Ασε μας κάτω, κορίτσι μου" είπε, χωρίς να το πιστεύει καθόλου μα καθόλου.

Πήρε το μπουφάν του.

"Φεύγω" είπε στο γραφείο και έκλεισε την πόρτα πίσω του. Η πόρτα κλείδωσε και τα ρολά κατέβηκαν αθόρυβα. Ενα μικρό κόκκινο φως άναψε στην πλατιά οθόνη και το γραφείο βυθίστηκε στην απόλυτη ησυχία.

Αυτό κάτι του θύμισε.

Θεωρούσε πάντα ότι υπήρχαν στιγμές στη ζωή ενός ανθρώπου που τα

πάντα ήταν τόσο ίδια, ώστε είχε την εντύπωση ότι ο χρόνος κυλούσε παράλληλα.

Μπήκε στο ασανσέρ.

Εφτασε στο επίπεδο όπου ήταν το δωμάτιό του.

Πέρασε τους γεμάτους φως, από έναν ήλιο που πήγαινε να μεσημεριάσει πια, τζαμένιους διαδρόμους και έφτασε στην πόρτα του.

Εβαλε την κάρτα του στη σχισμή κάτω από το πόμολο και αυτή άνοιξε, πάντα χωρίς ήχο.

Χάιδεψε με το δάχτυλό του έναν μπλε κύκλο στον τοίχο και το δωμάτιο γέμισε λευκό φως. Η μικρή οθόνη πάνω στο τραπέζι, δίπλα στο κρεβάτι, έμεινε κλειστή. Αυτό ήταν το δωμάτιό του. Και κανένας, μα κανένας, δεν θα τον υποχρέωνε ποτέ να την ανοίξει. Αλλωστε, αν υπήρχε ανάγκη, μπορούσαν να τον καλέσουν.

Ξάπλωσε και άνοιξε μία μικρή τηλεόραση, που έβγαλε από ένα χαμηλό ντουλάπι κάτω από το τραπέζι, αφού την τοποθέτησε πάνω στο τραπέζι.

Βολεύτηκε με το μαξιλάρι και άρχισε να αλλάζει κανάλια, με εκείνες τις ταχύτητες που κανένας από τους φίλους του δεν προλάβαινε να δει τι υπήρχε σε κάθε πρόγραμμα. Ολοι τον θεωρούσαν ταλέντο, μα δεν ήταν. Απλώς, είχε παρακολουθήσει μαθήματα ταχείας αντίληψης. Εκεί συνήθως δίδασκαν επιτυχημένοι σκηνοθέτες διαφημίσεων και video-clips, οπότε και τα μαθήματα έπιαναν τόπο.

Ποτέ δεν άφηνε πολλά πράγματα στο δωμάτιό του, στη βάση. Ενα από αυτά που φρόντιζε όμως πάντα να υπάρχει εκεί ήταν αυτή η μικρή τηλεόραση, πολύ λεπτή και με αληθινό χρώμα. Παρ' όλα αυτά, δεν τη χρησιμοποιούσε για να βλέπει, όπως θα έκανε όλος ο κόσμος, αλλά για να κοιμάται, για να τον παίρνει ο ύπνος. Νόμιζε ότι μπορούσε να κατευθύνει τα όνειρά του σε σχέση με αυτά που έβλεπε. Ετσι είχε ακούσει. Ελεγαν επίσης ότι ορισμένα κανάλια, όπως αυτά τα καλωδιακά - είκοσι τέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο μουσική -, μετέδιδαν μηνύματα που μόνο το υποσυνείδητο μπορούσε να πιάσει. Αυτό τον ενδιέφερε πάρα πολύ και ως ιδέα αλλά και ως πιθανότητα, να έχει ο ίδιος μία οποιαδήποτε εμπειρία. Ελεγαν ότι αυτό

είναι το ναρκωτικό του μέλλοντος, τζάμπα, καθόλου σωματική εξάρτηση, δεν μετακινείσαι από την καρέκλα σου και μπορείς, αν θέλεις, να το κάνεις και με παρέα, αν το κανάλι σου είναι αλληλεπιδραστικό, άσε που όλα είναι τώρα πια, μια που τα εικονικής πραγματικότητας είναι εντελώς ξεπερασμένα, κακόγουστα και, εκτός των άλλων, καθόλου in, μια που χρησιμοποιούνται κυρίως στις αποικίες και όλοι πια ξέρουν το τι όργια έχουν γίνει εκεί με τη virtual reality.

Σταμάτησε στις ειδήσεις.

Η επιδημία X23IV συνεχίζει ασταμάτητη και όλες οι οργανώσεις υγείας τα έχουν βάψει μαύρα. Πώς να μην τα έχουν βάψει μαύρα, άλλωστε, αφού οι πρώτες μαρτυρίες μιλούσαν για ανεξέλεγκτες και απρόβλεπτες φωτοχημικές αντιδράσεις στο δέρμα των ασθενών και (δυστυχώς για όλους) σίγουρα νεκρών, μετά από μόλις σαράντα οκτώ ώρες. Τους βρίσκανε ήδη με τα μισά κόκαλα να ασπρίζουν στον ήλιο. Ολα αυτά βέβαια στις υποανάπτυκτες περιοχές του πλανήτη, όπως η Ανταρκτική, μέρος της Αφρικής και νησιά των ωκεανών.

Το πρόγραμμα αποικισμού της Σελήνης συνεχίζεται και θα συνεχιστεί, έτσι ακριβώς όπως έχει προβλεφτεί, παρ' όλες τις δυσάρεστες για τη Διακυβέρνηση δηλώσεις που έκανε ένας από τους πρωτεργάτες του εγχειρήματος, ο οποίος συμμετέχει ενεργά με την παρουσία του εκεί.

"Ποιο πράγμα;" σκέφτηκε, καθώς τα μάτια του είχαν ήδη μισοκλείσει.

"Ποιο πράγμα... η Anna... μάλλον..." Δεν άκουγε κανονικά, ούτε έβλεπε, το τηλεκοντρόλ ακούμπησε πάνω στο πάπλωμα ξεφεύγοντας από τα δάχτυλά του. "Η Anna μάλλον... όχι ότι η Anna έκανε τις δηλώσεις... χα!... αυτό πια κι αν θα 'τανε... απλώς, η Anna, πώς να 'ναι, δεν θα 'ναι καλά για να μου γράφει τέτοια πράγματα..." Αγκάλιασε το μαξιλάρι. "Φεύγω." Περπάτησε η λέξη μέσα στον απόλυτα κοιμισμένο εγκέφαλό του. Βαθιά μέσα στην μνήμη του, καθώς το υποσυνείδητο προσπαθούσε να βάλει σε τάξη της εικόνες του πρόσφατου παρελθόντος, ήρθε και κάθισε μία παράγραφος:

```
1 Message
-Old Messaging System- ^E Mail^
```

```
-Old International Network- ^Internet^
-Internet Security Level- *Total cnvrs=on*
```

Είχε ανάγκη να ονειρευτεί και αυτό θα έκανε.

"Τι θα γίνει, παιδιά, θα φύγω καμιά φορά;" είπε μέσα από το σκάφανδρό του που, όσο ελαφρύ και αν ήταν, του προκαλούσε από πάντα μία αδιόρατη αίσθηση κλειστοφοβίας, άσχετα αν δεν την είχε ομολογήσει ούτε στον εαυτό του.

"Ελεύθερος Rossi, καλό ταξίδι, καλή επιστροφή και ο Θεός μαζί σου" είπε ο έλεγχος εδάφους με φωνή ζεστή και φιλική.

"Ευχαριστώ παιδιά, τα λέμε..."

"Τέσσερα, τρία, δύο, ένα..."

"Τέσσερα, τρία, δύο, ένα..."

"Cut δύο!"

"Cut δύο!"

Η επικοινωνία σταμάτησε.

Το φως στο θάλαμο διακυβέρνησης έγινε πορτοκαλί.

Εβλεπε τον ουρανό, μαύρο.

Εβλεπε τα αστέρια, άσπρα σημάδια πάνω στο μαύρο.

Ενιωθε τον πλανήτη.

Ενιωθε τον πλανήτη να μασάει το στομάχι του.

Ενιωθε τον πλανήτη να τσαλακώνει τη σπονδυλική του στήλη.

Ενιωθε τον πλανήτη να συμπιέζει τα κόκαλα των χεριών του.

Ενιωθε τον πλανήτη να γλείφει τα πόδια του.

Ενιωθε τον πλανήτη.

Να κρατιέται από το πίσω μέρος του καθίσματός του.

Να αγκαλιάζει με δύναμη τις πτέρυγες.

Να σκίζει τους κινητήρες.

Να καίγεται μέσα στην κόλαση της θερμότητας, πίσω, μακριά από την ουρά του σκάφους.

Να απλώνει μάταια χέρια ικεσίας διαλύοντας τα σύννεφα.

Να μικραίνει χιλιόμετρα πίσω, ζεσταίνοντας τα τελευταία απομεινάρια των ανέμων.

Να χάνεται ουρλιάζοντας με εκείνο το συριγμό, αφού τώρα πια μπορεί μόνο να κοιτάει.

Την ανθρώπινη κατασκευή, υπερήφανη, που έχει ελευθερωθεί από αυτόν για πολλοστή φορά, όπως μόνον οι αληθινοί εραστές ξέρουν να ελευθερώνονται, γιατί απλά, μετά ξαναγυρνάνε.

"Rossi... Rossi..."

"ΟΚ... Ελεγχος εδάφους; Τρία σαράντα πέντε τέσσερα;"

"Ναι... τέσσερα είκοσι οκτώ είκοσι δύο... OK Rossi."

"Δεν είχα κραδασμούς αυτήν τη φορά... Θετικό αυτό... Επίσης, διατήρησα μηδέν στο μηδέν παιδιά μου... Ξέρετε τι σημαίνει αυτό, καλά μου παιδιά; Αυτό σημαίνει ότι είμαι ακριβώς στο σημείο όπου πρέπει να είμαι... Παρ' όλα αυτά... εγώ τον Intersat12 δεν τον βλέπω... δεν πειράζει... τα λέμε... μη με ξεχνάτε... Ολα OK... have a nice day boys..."

"Ολα OK κι από εδώ... check σε καμιά ώρα... μόλις μπεις εντελώς... by..."

Ετσι ήταν πάντα.

Χρόνια τώρα.

Ποτέ δεν φαίνονταν αυτά που ο ίδιος αισθανόταν στους ατελείωτους διαλόγους ρουτίνας που είχε με τους κάτω. Και τι να τους έλεγε δηλαδή; Οτι αμέσως μετά από το ξεκόλλημα από τη Γη, ένιωθε ότι ήταν σαν να έχει πάει με δέκα γυναίκες ταυτοχρόνως;

Οπως και να 'χε, τώρα έπρεπε να σταθεροποιήσει το σκάφος σε τροχιά και μετά έρχονταν όλα τα άλλα.

"Να μη χρησιμοποιήσω λοιπόν τους βοηθητικούς... και πώς... είναι λίγο προβληματικός ο κύριος διοικητής... το ομολογώ" σκέφτηκε, ενώ είχε ήδη αρχίσει να κάνει τα system check των βοηθητικών κινητήρων.

"Πρώτος αριστερός... έφυγε... Δεύτερος αριστερός... έφυγε... Πρώτος

δεξιός... έφυγε... Δεύτερος δεξιός... έφυγε... Διορθωτικός κάτω... έφυγε... Διορθωτικός πάνω... έφυγε..."

"Rossi..."

"Ακούω, όλα ΟΚ..."

"Rossi... τι κάνεις; Εχουμε ενδείξεις κίνησης..."

"Φτιάχνομαι λίγο... καιρός είναι..."

"ΟΚ... ειδοποίησε, μόλις τελειώσεις..."

"ΟΚ..."

"Ηθελα να ξέρω τι φοβούνται... αφού, άμα θέλω, το παίρνω, πάω μέχρι το φεγγάρι, τινάζω την αποικία στον αέρα και ξανάρχομαι... ούτε τη θέση μου δεν μπορώ να διορθώσω δηλαδή, χωρίς να δώσω αναφορά... όπως τα παλιά τα χρόνια, ρε παιδί μου" έλεγε στον εαυτό του, μιλώντας δυνατά για εκατομμυριοστή φορά στη ζωή του, έχοντας βέβαια φροντίσει να κλείσει το μικρόφωνο.

Ανοιξε το μικρόφωνο.

"Ελεγχος εδάφους."

"Ακούω Rossi."

"Είμαι στα τριάντα πέντε σαράντα έξι είκοσι οκτώ."

"Ωραί... αν... δε... σσσσσ... τότε... π..."

"Επανέλαβε."

"Αν................. το... ε... δ..."

"Ελεγχος εδάφους."

"................................"

"Ελεγχος εδάφους..."

"................................"

Αλλαξε κανάλι, περνώντας σε ένα ανοιχτό, χωρίς κωδικοποίηση γραμμής, γιατί αυτό μάλλον έφταιγε. Δεν ήταν η πρώτη φορά που συνέβαινε βέβαια, θέματα ρουτίνας.

"Φύλακας έξι καλεί Μητέρα τέσσερα..."

"Ελα Φύλακα έξι... Τι θα γίνει με αυτό το πράγμα; Κάθε φορά τα ίδια..."

"Τι να κάνω, παιδιά μου... Εγώ φταίω; Καλά να τα πάθουμε... όπως τους

παλιούς καλούς καιρούς... Τέλος πάντων..."

"Δώσε τη θέση σου."

"Τέσσερα σαράντα πέντε δύο είκοσι οκτώ."

"Τέσσερα σαράντα πέντε δύο είκοσι οκτώ."

"ΟΚ."

"ΟΚ. Δεν είσαι μηδέν μηδέν ακόμη Φύλακα έξι..."

"Το ξέρω... Περίμενε Μητέρα τέσσερα..."

Διόρθωσε τη θέση του, δίνοντας όλη την ισχύ στο δεξιό βοηθητικό κινητήρα. Το σκάφος τραντάχτηκε ελαφρά και τα φώτα τρεμόσβησαν, αλλά επανήλθαν.

"Φύλακας έξι καλεί Μητέρα τέσσερα..."

"Ελα Φύλακα έξι... Είσαι μηδέν μηδέν... Τον βλέπεις τον Intersat12;"

"Δεν ξέρω... Θα ασχοληθώ σε λίγο με αυτό. Εχω ελάχιστες απώλειες ενέργειας, νομίζω..."

"Τι έχεις;"

"Εχω ελάχιστες απώλειες ενέργειας..."

"Πρόσεχε τους βοηθ... ρες... αυτοί φταίνε... το ξέρεις άλλωστε..."

"Κι εγώ το ξέρω και εσείς έχετε ξανά παράσιτα..."

"Επαν......"

"Μητέρα τέσσερα ακούει Φύλακα έξι;"

"ΟΚ, Φύλακα έξι..."

"Θέλω αναφορά επικοινωνιών τώρα αμέσως!"

"Ενεν... εκατό..."

"Επανάλαβε Μητέρα τέσσερα..."

"Εν..........."

"Επανάλαβε Μητέρα τέσσερα..."

"........... σ... αν........."

"Επανάλαβε Μητέρα τέσσερα..."

"........................."

"Μητέρα τέσσερα..."

"......................."

Κοίταξε έξω.

"Μητέρα τέσσερα..."

"........................."

Εσκυψε λίγο, προσπαθώντας να δει κι άλλο προς τα κάτω.

"Μητέρα τέσσερα..."

"........................."

Αλλαξε κανάλι.

Τίποτα.

Κι άλλο.

Τίποτα.

Κι άλλο.

Τίποτα.

Πέρασε στα κανάλια παγκόσμιας ανοιχτής λήψης. Τώρα, λογικά έπρεπε να τον ακούνε και οι ραδιοφωνικοί σταθμοί στα χωριά των νησιών του Πάσχα ή και πέρα βαθιά, στις ρωσικές στέπες.

"This is Lucky Star four, lifeboat spaceship, anyone read me?"

"......................"

"This is Lukcy Star four, lifeboat spaceship, anyone read me?"

"......................"

Εκανε ξανά check στα συστήματα επικοινωνιών και τότε το είδε.

Το κόκκινο φως της απόλυτης έλλειψης ενέργειας στα συστήματα επικοινωνιών ήταν ήδη αναμμένο εδώ και ώρα, μόνο που δεν δούλευε το ηχητικό σήμα, μια που ο ίδιος το είχε απενεργοποιήσει.

Εβγαλε το ελαφρύ σκάφανδρο, στερεώνοντάς το δίπλα του.

"Α... επιτέλους, ρε παιδί μου... σαν το ποντίκι," είπε, ρουφώντας τό δέκα φορές πιο καθαρό από της Φλωρεντίας οξυγόνο της καμπίνας του.

Ελυσε τις ζώνες.

Σηκώθηκε, έβγαλε το πάνω μέρος της στολής, αφήνοντάς το για λίγο να αιωρείται, αφού στο ενδιάμεσο άνοιξε το φαγητό του. Εβαλε τη στολή στη θέση της. Από την τελευταία του αυτή κίνηση είχε ήδη σταματήσει να πατάει στο πάτωμα. Αφέθηκε. Κόλλησε στο ταβάνι, προσέχοντας να μην πα-

τήσει διακόπτες άθελά του. Εκανε δύο στροφές στον αέρα και έφτασε μέχρι την πόρτα της καμπίνας διαμονής και ύπνου. Πάτησε ένα πλήκτρο και η πόρτα άνοιξε, βγάζοντας εκείνο τον ήχο του πιεσμένου αέρα. "Α, ρε, παλιές καλές εποχές" είπε μονολογώντας και συνέχισε μέσα πια στην καμπίνα ύπνου. Πάτησε το διακόπτη για το φωτισμό και ένα λευκό φως τρεμόπαιξε, μέχρι που έγινε απόλυτα σταθερό. Εφτασε στο κρεβάτι. Πέρασε δίπλα του και καθώς ήταν σε εντελώς παράλληλη θέση σε σχέση με το πάτωμα, άνοιξε την πόρτα της τουαλέτας. Μπήκε μέσα και κατέβασε το παντελόνι της στολής του. Κάθισε, αφού τοποθέτησε στην κυριολεξία το σώμα του σε απόλυτη εφαρμογή και μέσα σε όλους τους σωλήνες και τις προεξοχές που υπήρχαν σε αυτήν που θα μπορούσε να πάρει τον τίτλο της πιο παράδοξης λεκάνης του κόσμου. Ακούστηκε θόρυβος απορροφητήρα. "Παλιές καλές εποχές... δεν είπαμε;" είπε δυνατά, σχεδόν χαμογελώντας. Το χαμόγελό του έγινε γέλιο και μάλιστα δυνατό.

Αλλά δεν είχε κανένα, μα κανένα λόγο να γελάει.

"Λοιπόν, τα πράγματα έχουν ως εξής: είμαι σε τροχιά, δεν έχω καθόλου επικοινωνίες, έχω πρόβλημα με όλους τους βοηθητικούς κινητήρες, που σημαίνει ότι μπορώ πολύ εύκολα να χάσω τη θέση μου, ότι έχω ελάχιστες πιθανότητες επιστροφής... εκτός και αν φύγω με τον κεντρικό κύριο κινητήρα... και πώς θα γίνει; Θα μπω στην ατμόσφαιρα με τον πίσω κινητήρα έστω και ελάχιστα on; Αποκλείεται... Μα μόνον αν αρχίσει να δουλεύει, έχω χάσει τη θέση μου... και μετά καληνύχτα... εκτός και αν πάω στη Σελήνη..."

Το μυαλό του σταμάτησε, όπως ένα laserdisk κάνει παύση παγώνοντας την εικόνα και αφαιρώντας τον ήχο.

"Εκτός και αν πάω στη Σελήνη..."

Ξαναξεκίνησε.

"Μα θα έχουν ήδη αρχίσει τις διαδικασίες διάσωσης... Είναι περίπου μισή ώρα τώρα που υπάρχει άμεση και αδικαιολόγητη διακοπή επικοινωνιών... Πώς να επικοινωνήσω μαζί τους;"

Πίσω.

"Εκτός και αν πάω στη Σελήνη..."

Το μυαλό του άρχισε να δουλεύει και πάλι.

"Η Anna... Internet security level..."

Σηκώθηκε.

Σηκώθηκε τόσο απότομα, ώστε χτύπησε το κεφάλι του στην οροφή με δύναμη τόση που πόνεσε πολύ.

"Α! Γαμώ το! Τη... Να χέσω..."

Εφερε μια στροφή στον αέρα σχεδόν ανεξέλεγκτη και πέρασε από την πόρτα φτάνοντας στην καμπίνα διακυβέρνησης σχεδόν αμέσως. Κρατήθηκε από το κάθισμα και χώθηκε σε αυτό. Επιασε το κεφάλι του, που ήδη είχε κάνει το γνωστό εξόγκωμα.

Ανοιξε ένα ντοσιέ.

"Internet security level... καλό... καλό... πολύ καλό... παππού θα σε κεράσω ένα ποτό με το που θα γυρίσω... virtual ποτό στον παράδεισο..."

Ξεφύλλιζε τόσο γρήγορα, που και ίδιος δεν ήξερε αν προλάβαινε να δει τα περιεχόμενα των σελίδων.

Το βρήκε. Δεν το πίστευε. Τα χέρια του έτρεμαν, λίγο, ανεπαίσθητα, αλλά, όπως και να 'χει, έτρεμαν.

```
 Internet Security Level, alternate communication
system,
Look: Store point six -> Equipment: available.▮
```

Σηκώθηκε, ξανά με δύναμη, αυτή τη φορά χτύπησε το χέρι του στον αριστερό πίνακα ελέγχου.

"Αντε και..." είπε στον πίνακα.

Ανοιξε το μεταλλικό αποθηκευτικό χώρο, νούμερο έξι, και μέσα εκεί βρήκε μία κόκκινη υφασμάτινη, ραμμένη θήκη. Την έσκισε πάνω στην κόψη του διπλανού τραπεζιού. Αφήνοντας τα δυο κομμάτια ύφασμα να πλέουν γύρω του, είδε ένα άσπρο τετράγωνο αντικείμενο να βγαίνει από μέσα τους. Αισθάνθηκε δύο κλιπ στις άκριές του. Τα πάτησε. Αυτό άνοιξε στα δύο. Μία μαύρη, επίπεδη επιφάνεια γύρω στις δέκα ίντσες στο πάνω μέ-

ρος, ένα πληκτρολόγιο στο κάτω και τίποτε άλλο. Βρήκε ένα πλήκτρο που έγραφε ON επάνω του.

Το πάτησε.

Ακουσε ένα ελαφρύ γουργουρητό, καθώς ένας μαύρος μικρός πλαστικός κύλινδρος ξεπρόβαλε στην πλάτη του αντικειμένου, ανεβαίνοντας κάθετα προς τα επάνω. Στη μαύρη επιφάνεια εμφανίστηκαν λατινικοί χαρακτήρες και ακούστηκε ένα μπιπ. Υστερα, μία μικρή γραμμούλα, ίσα ίσα που φαινόταν, έμεινε εκεί στα αριστερά της μαύρης επιφάνειας να αναβοσβήνει ρυθμικά. Κοίταξε τις φράσεις πάνω στην οθόνη. Ε, αυτό το είχε καταλάβει, ότι πρόκειται για κάποιο είδος οθόνης. Μπορεί στην Ιστορία της Τεχνολογίας να ήταν εκ των χειρότερων της τάξης του, αλλά αυτό το είχε καταλάβει.

Αρχισε να διαβάζει.

```
 Internet Security Level communication System.
Energy level: 99.9% -> descending.
Efficiency: 100% -> stable.
Control report: All systems OK.
Communication report: Line ON -> On line.
Line report: Efficiency: 100% -> stable.
Error: None.
Type MAIL for the messaging system.
Type INFO for info servers.
Type TALK for the talking system.
Type HELP for help.█
```

Η γραμμούλα από κάτω συνέχισε να αναβοσβήνει.

Εμεινε εκεί, κοιτώντας έναν φορητό υπολογιστή του εικοστού αιώνα να τον έχει συνδέσει με το υπόλοιπο του πλανήτη. Για άλλη μία φορά, οι πιθανότητες να πεθάνει μόνος του αιωρούμενος στο μαύρο χάος του διαστήματος ήταν ελάχιστες έως ανύπαρκτες.

Του ήρθε μία φράση στο μυαλό, που σίγουρα δεν ήταν δική του, αλλά για κάποιους λόγους τη θυμόταν. Μάλλον κάποιος του την είχε πει.

"Στο διάστημα, κανείς δεν μπορεί να ακούσει την κραυγή σου."

"Μύθοι" σκέφτηκε και χαμογέλασε με το χαμόγελο εκείνου που νομίζει ότι θυμάται.

Μετά από ελάχιστα λεπτά την είχε ξαναβρεί. Δεν ήταν δα και τόσο δύσκολο, αφού θυμόταν ότι το μήνυμά της ερχόταν από την αποικία στη Σελήνη. Τριακόσιοι άνθρωποι είναι όλοι κι όλοι εκεί. Υστερα, το να βρει και τη δική του διεύθυνση και αυτήν της SW4 στο Internet ήταν κάτι περισσότερο από απλό.

Θέλησε να χρησιμοποιήσει το talk. Σαν τα παιδιά που παίρνουν θάρρος με το καινούριο τους παιχνίδι.

Ετσι, μίλησε με τη βάση του, όπου κατάπληκτος διαπίστωσε ότι ο προϊστάμενος των επικοινωνιών πληκτρολογούσε πιο γρήγορα και από εκείνον ακόμη και ότι δεν του φαινόταν καθόλου παράδοξο που κάποιος χρησιμοποιούσε το Internet, από τη στιγμή βέβαια που υπήρχε λόγος. Επίσης, δεν θα ξεχάσει και το άλλο που του είπε ο προϊστάμενος των επικοινωνιών, ότι το Internet ήταν στη μόδα και ότι διάφοροι διανοούμενοι και νεορομαντικοί το χρησιμοποιούσαν για να επικοινωνούν, εκτός βέβαια από τους κλειστούς κόμβους ουσιαστικής ασφάλειας που χρησιμοποιούσε μόνον ο στρατός. Μέσα σε όλα αυτά, κατάφερε να επικοινωνήσει με όλους τους ανθρώπους που έπρεπε, ώστε τελικά να βγει η απόφαση.

Θα προσγειωθεί στη Σελήνη για να σώσει και το σκάφος και εκείνον. Η αποικία είχε δώσει την άδεια. Και οι ειδήσεις στο πρωινό δελτίο το είχαν κιόλας πει.

"Διασωστικό διαστημόπλοιο της ομάδας Spacewatcher του στρατού πρέπει να διασώσει τον εαυτό του. Σχεδόν ακυβέρνητο, σε τροχιά εδώ και ένα εικοσιτετράωρο, θα πραγματοποιήσει αναγκαστική προσγείωση στην πειραματική αποικία της Σελήνης. Νεότερα στο επόμενο δελτίο μας."

Πάντα υπερβολές, αλλά αυτό δεν είχε σημασία.

Ο διοικητής είχε ήδη εισηγηθεί να τεθεί ο Rossi σε διαθεσιμότητα. Του Rossi του το είχαν προλάβει και αυτό. Λίγο όμως τον ενδιέφερε. Κάπου βα-

θιά μέσα του σκεφτόταν ότι ο ίδιος το θέλησε όλο αυτό. Είχε φερθεί τόσο απερίσκεπτα καθ' όλη τη διάρκεια της πιο ρουτινιάρικης πτήσης του κόσμου, ώστε μάλλον κάπου και ο ίδιος το είχε θελήσει όλο αυτό.

Αλλά η ουσία ήταν αλλού. Την είχε ξαναβρεί και βέβαια δεν είχε τολμήσει να της στείλει μήνυμα μέχρι τώρα. Και πάνω απ' όλα, δεν μπορούσε να καταλάβει πώς γίνεται, στη δική του, στοιχειωδώς επικίνδυνη κατάσταση, να ψάξει να βρει πρώτα αυτήν. Μια που ούτε την είχε δει ποτέ του ούτε είχε ακούσει το παραμικρό γι' αυτήν ποτέ του.

"Μάλλον καλά κάνουν και με πετάνε έξω. Είμαι στα όρια της τρέλας, φαίνεται πια" σκέφτηκε, αλλά ήξερε ότι στην πραγματικότητα ήταν στα όρια της ευτυχίας και της ελευθερίας, ίσως για πρώτη φορά στη ζωή του.

Ποτέ δεν του άρεσε η ιδέα να μένει σε μία αποικία. Και τώρα, εδώ, στο εστιατόριο στο οποίο σέρβιραν κάτι αξύριστοι τύποι με μακριά μαλλιά, είχε αυτήν την ελαφριά αίσθηση της ελάχιστης αλλά υπαρκτής κλειστοφοβίας.

Αυτή που είδε να ανοίγει την πόρτα της λευκής αίθουσας του εστιατορίου και να έρχεται προς το μέρος του ήταν ψηλή, σχεδόν στο ύψος του, δηλαδή πολύ ψηλή για γυναίκα, αδύνατη, σχεδόν υπερβολικά αδύνατη, και είχε άπειρες φακίδες, σε σημείο που το πρόσωπό της έμοιαζε διάτρητο τοπίο. Είχε γαλανά μάτια, με εκείνο το γαλανό που τη νύχτα γίνεται βαθύ μπλε και την ημέρα ανοίγει στο χρώμα της θάλασσας, και κόκκινα μαλλιά ή, μάλλον, πορφυρά, όπως είναι το πιο σωστό, στο χρώμα της φλόγας, σε εκείνο το σημείο που δεν είναι ούτε κίτρινη, ούτε κόκκινη, ούτε πράσινη, ούτε μπλε. Πορφυρά μακριά μαλλιά που έμπλεκαν άτακτα μέχρι κάτω στην πλάτη της. Φόραγε φόρμα κίτρινη, εργασίας, και από πάνω μία ελαφριά μπλούζα που έγραφε με μεγάλα μαύρα γράμματα:

MOON EXPERIMENTAL BASE

1ST EXPEDITION 2065a.c. "The Pioneers"

Εφτασε στο τραπέζι του, τον κοίταξε κάπως πιο προσεκτικά, έσκυψε από πάνω του, ακούμπησε τα χέρια της με τις παλάμες στο τραπέζι και του είπε:

"Ο κύριος Rossi; Κυβερνήτης του Lucky Star;"

Το στομάχι του, αργά αλλά σταθερά από τη στιγμή που την αντίκρισε και μετά, είχε αρχίσει να ζεσταίνεται, να σφίγγεται από μέσα, όπως στην αρχή της εφηβείας, τότε που το μόνο που κατόρθωνε να πει σε μια γυναίκα που του άρεσε ήταν το τίποτα. Απλώς, δεν μπορούσε καν να ξεστομίσει ούτε μια λέξη.

"Ναι" είπε. "Αυτό τουλάχιστον είναι μία λέξη" σκέφτηκε βαθιά μέσα του.

"Α, ωραία. Φοβήθηκα ότι θα έπρεπε να σας ψάχνω σε όλη τη βάση, αν και μου είπαν ότι μάλλον είστε στο εστιατόριο... Χαίρομαι για τη γνωριμία. Λέγομαι Χριστίνα... Χριστίνα Walter. Μιλάω και τη γλώσσα σας, όπως βλέπετε, οπότε είναι και πιο εύκολο για σας. Γι' αυτό έστειλαν εμένα άλλωστε. Ανήκω στο τμήμα προγραμματισμού μηχανών επικοινωνίας, αλλά μέχρι την επιστροφή σας στη Γη, η οποία δεν μου φαίνεται ότι θα αργήσει περισσότερο από δύο έως τρία εικοσιτετράωρα, θα είμαι στη διάθεσή σας." Του χαμογέλασε, συνεχίζοντας να τον κοιτάει. Επρεπε και αυτός να πει κάτι.

"Καθίστε... ε... καθίστε παρακαλώ" είπε χαμηλόφωνα. Αμέσως μετά, καθάρισε τη φωνή του και αφού κατάπιε, συνέχισε: "Ηθελα να σας ρωτήσω ορισμένα πράγματα επί τη ευκαιρία" κατάφερε να ολοκληρώσει.

Η Χριστίνα τράβηξε την καρέκλα και κάθισε. Εβαλε το χέρι της μέσα στα μαλλιά της και τα έκανε πίσω αποκαλύπτοντας εντελώς το μοναδικό εκείνο πρόσωπο, καθώς ένα άρωμα, το άρωμά της, που να το προσδιορίσει τού ήταν αδύνατο, ή μάλλον σα να του θύμιζε τις ζεστές νύχτες του καλοκαιριού, όταν όλοι νομίζουν ότι μπορεί να βρέξει, επειδή υπάρχει εκείνη η μυρωδιά στην ατμόσφαιρα, της άγουρης καταιγίδας, ναι, ναι, αυτό ήταν, είχε το άρωμα της άγουρης καταιγίδας, που μάλλον, τώρα που το ξανασκέφτηκε, άρωμα δεν ήταν, ήταν η μυρωδιά της, αυτό το κορίτσι μύριζε άγουρη καταιγίδα.

"Κύριε Rossi... πείτε μου, σας ακούω" είπε, χαμογελώντας ξανά. "Είστε κουρασμένος από την όλη περιπέτεια" συνέχισε, με διάθεση να κάνει την ατμόσφαιρα ακόμη πιο φιλική. "Ας πούμε..." πρόσθεσε.

"Όχι... συγγνώμη, ήμουν λίγο αφηρημένος... ε... ήθελα να σας ρωτήσω...".

Της μίλαγε κοιτώντας οπουδήποτε αλλού εκτός από εκείνη, "μια που εργάζεστε και σε αυτόν το χώρο, λοιπόν... υπάρχει κάποια Anna Ripley εδώ;"

"Πώς την είπατε;"

"Anna Ripley..."

"Χα! Αυτό κι αν είναι περίεργο..."

"Δηλαδή;"

"Δηλαδή... Καλά, εσείς από πού την ξέρετε;"

"Δεν την ξέρω, για να είμαι ειλικρινής. Δεν την έχω δει ποτέ στη ζωή μου, ένα μη..."

"Ένα μήνυμα σε old Internet ήρθε μία μέρα σε εσάς χωρίς κανένα λόγο... Καλά, το ακυρωτικό δεν ήρθε μαζί με το κανονικό;" Τον διέκοψε απότομα.

Τώρα, μπορούσε να την κοιτάει στα μάτια. Ανεξήγητο σε αυτόν, πώς τα κατάφερε τόσο γρήγορα, αλλά τώρα μπορούσε να την κοιτάει στα μάτια.

"Ποιο ακυρωτικό κορίτσι μου... τι μου λες τώρα... το ξέρεις ότι λόγω αυτού του μηνύματος, μέσα στο σχεδόν πανικό μου εκεί έξω σκέφτηκα να χρησιμοποιήσω το internet για να επικοινωνήσω με κάποιον... δεν..."

"...είναι καταπληκτικό... αφού στάθηκε η αιτία για κάτι τέτοιο..." τον ξαναδιέκοψε.

"Ναι... εντάξει...". Ηταν ελάχιστα εκνευρισμένος, ελάχιστα μεν αλλά εκνευρισμένος. "Πείτε μου... θέλω να πω... συγγνώμη και για τον ενικό πριν... τι είναι αυτό δηλαδή... έτσι, από περιέργεια κιόλας..."

"Ναι, έχετε δίκιο, λοιπόν... δεν υπάρχει πρόβλημα... για τον ενικό εννοώ..." Αυτή τη φορά τον κοίταξε επιτέλους όπως κοιτάνε ένα ανθρώπινο πλάσμα και συνέχισε: "Λοιπόν... ουσιαστικά, αυτή η Anna Ripley δεν υπάρχει, δηλαδή στην πραγματικότητα δεν υπάρχει, δεν γεννήθηκε ποτέ ούτε πέθανε ποτέ. Για να γίνω απόλυτα σαφής, είναι μία κατασκευή, είναι ένα πρόγραμμα για τις μηχανές επικοινωνιών και ειλικρινά αισθάνομαι κάπως περίεργα τώρα, γιατί, όπως πάντα, όταν γίνεται και το παραμικρό λάθος σε αυτά τα πράγματα, οι επιπτώσεις είναι από περίεργες μέχρι τραγικές, ανάλογα με την περίπτωση. Δυστυχώς, έχει ξαναγίνει, αλλά δεν ευθυνόμαστε εμείς, ευθύνονται οι υπεύθυνοι του Internet, τους οποίους και δεν συμπαθώ

ιδιαίτερα, διότι είναι και αργόσχολοι. Τέλος πάντων, για να σας εξηγήσω πιο αναλυτικά, αυτό είναι μέρος του προγράμματος επικοινωνιών και χρησιμεύει στο να κρατούνται κανάλια ανοιχτά... τέλος πάντων... Και να σκεφτείτε ότι εγώ η ίδια έχω σχεδιάσει μεγάλο μέρος του όλου προγράμματος. Πού να ξέρετε τώρα εσείς..." Σταμάτησε λίγο να μιλάει, οπότε βρήκε την ευκαιρία να τη διακόψει.

"Κάτι άλλο. Ξέρετε τι γράφει αυτό το πράγμα, εκεί μέσα στο μήνυμα;"

"Α... αυτό δεν έχει καμία σημασία. Οχι, όχι, συνήθως το περιεχόμενο βασίζεται σε προγράμματα ψυχικής ανάλυσης και είναι τυχαίο, δηλαδή παρουσιάζει ψυχολογικές καταστάσεις που μπορεί να παρουσιάσει κάποιος, μα δεν είναι εκεί το πρόβλημα. Το πρόβλημα είναι ότι είναι η δεύτερη φορά που μαθαίνω ότι δεν φεύγει και το ακυρωτικό ταυτόχρονα με το κανονικό, γιατί όταν φτάνουν και τα δύο μαζί, σχεδόν ποτέ κανείς δεν τα διαβάζει, εκτός αν το κάνουν για πλάκα. Πάντως, η ουσία είναι ότι ξέρουν εξαρχής περί τίνος πρόκειται... Κρίμα... Πρέπει να το κοιτάξω πάντως... Είναι σοβαρό πρόβλημα τελικά..." Του χαμογέλασε ξανά και συνέχισε: "Πείτε μου, τι θέλετε να κάνουμε τώρα... αφού διαλευκάναμε το μυστήριο της Anna Ripley..." Του έπιασε το χέρι για να τον σηκώσει. "Θέλετε να πιούμε ένα ποτό στην υγειά της;" Εκανε ξανά τα μαλλιά της πίσω. "Εγώ, πάντως, δεν έχω να κάνω τίποτε άλλο σήμερα και, ούτως ή άλλως, είστε φιλοξενούμενός μου." Σχεδόν τον τράβηξε, οπότε και αυτός σηκώθηκε.

Δεν μίλαγε όσην ώρα περπάταγαν στους διαδρόμους και άνοιγαν και έκλειναν πόρτες, μέχρι να φτάσουν στο ένα και μοναδικό μπαρ της αποικίας, το οποίο δεν ήταν και άσχημο. Είχε μία τεράστια γυάλινη επιφάνεια, έξω από την οποία φαινόταν η άσπρη επιφάνεια του πλανήτη. Διάλεξε ένα τραπέζι δίπλα ακριβώς από το τζάμι. Η Χριστίνα κάθισε δίπλα του. Χτύπησε το τηλέφωνό της.

"Ναι... έλα... ναι... ναι... σας περιμένουμε... ναι...γεια..." Το ξανάβαλε στην τσέπη της.

"Είναι ο άντρας μου. Εχει έρθει να με δει με τις μηνιαίες επισκέψεις που γίνονται τώρα και είναι μαζί και η Anna, η κόρη μου. Α!... Ναι... από εκεί και

το όνομα... Το επώνυμο τώρα δεν θυμάμαι πώς προέκυψε, για να είμαι ειλικρινής. Νομίζω ότι έχει να κάνει με κάποιο κλασικό έργο... Τι να σας πω, δεν ξέρω... Το επώνυμο δεν το είχα βγάλει εγώ... Ελπίζω να μη σας πειράζει που θα είναι και το παιδί μαζί" είπε όσο πιο γλυκά μπορούσε, σίγουρη ότι τίποτα σε αυτό το ηλιακό σύστημα μα και σε άλλα δεν θα μπορούσε να φέρει αντίρρηση σε αυτή την ομορφιά.

"Όχι, όχι, τι λέτε τώρα. Δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα. Συγγνώμη που είμαι και κάπως άκεφος... Είναι και η όλη ιστορία... που δ..."

"Τι θα πιείτε; Πείτε μου να πάω να πάρω" τον διέκοψε για πολλοστή φορά.

"Ε... κρασί;" τη ρώτησε.

"Κρασί... βεβαίως... τι κρασί;" τον ρώτησε καθώς τα μάτια της είχαν ήδη αρχίσει να αλλάζουν χρώμα προς το βαθύ μπλε.

"Μπαρόλο, μαύρο, ξηρό, ευχαριστώ... Ζητάω πολλά;"

"Μην ανησυχείτε. Υπάρχει αφθονία αγαθών στις αποικίες. Αλλιώς, γιατί να 'ρχόμασταν εδώ; Μόνο για την τρέλα του καθενός από μας;" είπε και έφυγε.

Να πάει να φέρει το κρασί, να πιούνε στην υγεία της Anna Ripley.

Εμεινε μόνος του στο τραπέζι, κοιτώντας τη λευκή επιφάνεια του δορυφόρου της Γης.

Εμεινε εκεί μόνος του, κοιτώντας τα άστρα στο βάθος του χάους.

Εμεινε εκεί μόνος του, κοιτώντας το μαύρο.

Του διαστήματος.

Μία φράση, που δική του δεν ήταν, του έγλειψε το μυαλό.

"Στο διάστημα, κανείς δεν μπορεί να ακούσει την κραυγή σου."

"Μύθοι" σκέφτηκε.

"Αληθινοί" ξανασκέφτηκε και ένιωσε το λαιμό του να πονάει.

Ηταν εντελώς μόνος.

Για μία ακόμα φορά.

Το 2065.-

SupraEXPRESS.

Τα πρώτα PLUG & PLAY FaxModem για Windows 95 & Windows 3.1!

Αποκτήστε σήμερα την προηγμένη τεχνολογία Supra σε εκπληκτικές τιμές!

Χαρείτε τώρα την επανάσταση των περιφερειακών Plug & Play και εξερευνήστε τον μαγικό κόσμο των πληροφοριών (Internet, on-line services) γρήγορα και αξιόπιστα.

Τα νέα Fax/Modem της Supra προσφέρουν τη μοναδική ευκολία της αυτόματης εγκατάστασης Plug & Play σε περιβάλλον Windows 95 & Windows 3.1. Η εγκατάσταση στο σύστημά σας δεν θα μπορούσε να γίνει απλούστερη! Τοποθετήστε το Fax/Modem στον υπολογιστή σας, εγκαταστήστε το ειδικό Software για Fax & Data λειτουργίες που περιλαμβάνεται στη συσκευασία και είστε έτοιμοι να ξεκινήσετε!

Διαλέξτε, λοιπόν, ένα Fax/Modem που ταιριάζει στις ανάγκες σας. Η νέα σειρά της Supra προσφέρει λύσεις στις ταχύτητες 14,4 Kbps και 28,8 Kbps εξωτερικά και εσωτερικά. Όλα τα μοντέλα υποστηρίζουν τα πιο σύγχρονα πρωτόκολλα συμπίεσης και διόρθωσης λαθών και συνοδεύονται από 5ετή εγγύηση καλής λειτουργίας.

Απευθυνθείτε σήμερα στους πλησιέστερους εξουσιοδοτημένους dealers της Supra και αποκτήστε τα νέα Fax/Modem σε εκπληκτικές τιμές!

ΠΡΟΣΦΟΡΑ!!!
100 ΩΡΕΣ
ΔΩΡΕΑΝ ΣΥΝΔΕΣΗΣ
ΜΕ ΤΟ INTERNET
ΑΘΗΝΑ & ΘΕΣ/ΚΗ!

PLUG and PLAY

ΠΟΥΛΙΑΔΗΣ & ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ Α.Ε http://www.pouliadis.gr

ΑΘΗΝΑ: Αριστοτέλους 3 & Λ.Συγγρού 150 - Τηλ.9242072 (50 γραμμές) - Fax:9241066
ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: Αριστοτέλους 5 & Τσιμισκή - Τηλ.: 233744 - Fax:229187

MADE IN USA

Supra Corporation